

Heleen maakt zich zorgen om haar dochtertje

‘HOE HELP IK HAAR AAN VRIENDINNETJES?’

Heleen (41) vindt dat haar twaalfjarige dochter Lise te weinig sociale contacten heeft en maakt zich daar zorgen om. Haar man Ramon (44) denkt dat het vanzelf wel goed komt, maar Heleen kan het niet loslaten...

“Mijn dochter Lise is heel anders dan ik. Ze is teruggetrokken, leeft in haar eigen wereldje. Als ze abuiten is, rijdt ze in haar eentje wat rond op haar waveboard. Ze neemt nooit eens een vriendinnetje mee naar huis. Zelf nam ik tussen de middag altijd iemand mee en na school ging ik naar het pleintje, waar ik altijd wel minimaal één vriendje of vriendinnetje tegenkwam. Dat Lise dat niet heeft, vind ik moeilijk. Heel soms komt er een klasgenootje met haar mee, maar dat is dan altijd met een reden. Werken aan een werkstuk of zo. Als Lise ergens aan meedoet, dan is het omdat zij wordt gevraagd. Zelf neemt ze geen initiatief. Ze is gewoon wat verlegen, al sinds de kleuterschool. Ik hoopte altijd dat ze vanzelf wat meer uit haar schulp zou kruipen, maar ze is inmiddels al twaalf en trekt zich nog steeds vaak terug. Toch zijn er mogelijkheden genoeg voor haar om vriendschappen te sluiten. Ze zit bijvoorbeeld op hockey en met twee meisjes uit haar team, Nicky en Lot, trok ze veel op. Na de wedstrijden speelde ze ook met hen en ik zag dat ze daarvan genoot. Maar nooit vroeg Lise aan mij of ze een van hen mocht meenemen. Ik probeerde het weleens een beetje te sturen. ‘Zullen we vragen of Lot mee naar de bioscoop gaat?’ vroeg ik dan bijvoorbeeld. Maar dan haalde Lise onverschillig haar schouders op en omdat ik haar niets wilde opdringen, liet ik het maar zo. Nu ontdekte ik laatst dat Nicky en Lot samen wél dingen zijn gaan ondernemen, met z’n tweetjes. Gevolg daarvan is dat Lise er een beetje bij is komen hangen en ik zie aan haar dat ze dat echt niet leuk vindt. En dan vraag ik me weer af of ze zich misschien zo terughoudend opstelt om maar niet gekwetst te worden. Het is ook weer niet zo dat ze helemaal niemand heeft. We

hebben veel kinderen in onze familie- en vriendenkring. Die zijn allemaal ouder of juist veel jonger dan Lise, maar dat maakt haar niets uit. Ze gaat graag logeren bij haar grote nicht. En mijn beste vriendin heeft twee kleine peutertjes rondlopen waarmee Lise zich graag bemoeit. En dan heeft ze ook haar zevenjarige broertje nog, met wie ze graag een spelletje doet op de Wii. Maar een hartsvriendinnetje van haar eigen leeftijd blijft uit.

Irritant

‘Waarom ga je vanmiddag niet naar buiten, Lise? De zon schijnt en ik zie het overbuurmeisje buiten!’
‘Ik vind haar stom!’
‘Hoe kun je dat nu zeggen? Praat eens met haar, misschien is ze wel heel erg leuk!’
‘Ik heb gewoon geen zin.’
Zomaar een voorbeeld van een gesprekje dat we hebben, waarbij ik Lise probeer te stimuleren om contact te maken met anderen. Bijna altijd vang ik bot. Natuurlijk heb ik haar ook weleens uitgebreid gevraagd naar haar - gebrek aan - vriendschappen. Vindt ze het misschien eng? Doen andere kinderen onaardig tegen haar? Maar nee, dat is het allemaal niet, zegt ze. Het komt hierop neer: ze heeft gewoon met niemand echt aansluiting. Daarom ziet ze er het nut niet van in om iemand uit te nodigen. En eigenlijk vindt ze andere kinderen vaak ook gewoon irritant. ‘Nadine wil altijd met de Barbies spelen, niks aan. En de laatste keer dat Thirza er was, heeft ze mijn pen kapotge maakt. Ze zei niet eens sorry! En Jacky en Dolores zijn altijd bezig met make-up. Gatver, stom meidengedoe.’ Kortom: er

is altijd wel iets wat haar niet bevalt en daarnaast zegt ze dat ze het gewoon fijn vindt om alleen thuis te zijn. De juf heb ik er ook nog op aangesproken. Hoewel zij toegaf dat Lise niet het middelpunt van de klas is, lopen de contacten volgens haar prima. Ze doet in de pauzes gewoon altijd mee en staat nooit alleen.

Cursus

Toch maak ik me zorgen, want het leven is gewoon makkelijker als je iemand naast je hebt staan. Lise is thuis een sprankelende persoonlijkheid, maar niet in vreemd gezelschap. En hoewel ik haar prachtig vind, is ze ook geen natural beauty. Volgend jaar gaat ze naar de middelbare school en ik ben bang dat ze misschien het mikpunt van pesterijen zal worden als ze zich zo blijft afzonderen. Eigenlijk wil ik ingrijpen voordat het zover is. Misschien is een cursus sociale vaardigheden of zoiets een goed idee? Mijn man Ramon vindt dat echter onzin. ‘Mijn broer was vroeger precies zo’, zei hij rustig. ‘Die ging net zo lief iets met pa of ma doen. Tijdens zijn studie heeft hij dat allemaal ruimschoots ingehaald, hoor. Zo zal het met Lise vast ook gaan.’ ‘Maar wat nu als ze haar gaan pesten?’ vroeg ik bezorgd. Daar moest Ramon om lachen. ‘Ik kan me niet voorstellen dat dat zal gebeuren. Lise komt echt wel voor zichzelf op als het nodig is.’
Ik ben daar niet zo zeker van. Ik gun haar zo wat ik zelf vroeger ook had: fijne sociale contacten. Gewoon, omdat ik denk dat het leven dan veel leuker en makkelijker is. Moet ik het loslaten? Of moet ik Lise toch meer stimuleren voordat het te laat is? ■